

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรม มีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง มีสาม มีสี่

เวลาจะเอาธรรมะๆ นี่นะ แหม! มีสอง มีสาม มีสี่นะ ต้องทำนู่น ต้องทำนี่

ไม่ใช่

สัจธรรมเป็นสัจธรรม จริตนิสัยนี้เป็นเรื่องหนึ่ง

ถ้ามรรค มรรค ๘ อาสวัชยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้ให้เราศึกษา ค้นคว้า ถ้าศึกษาค้นคว้า ถ้าเป็นจริงขึ้นมาแล้วมันจะมีสัจจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน

ถ้ามีสัจจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน เห็นใหม่ ครูบาอาจารย์เราที่เป็นธรรมๆ เทียงตรง คำไหนคำนั้น

ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะเป็นธรรมได้อย่างไรละ มันก็มี ๒ มี ๓ มี ๔ นะสิ เอ็งก็ธรรม ข้าก็ธรรม แต่ทำของข้านะ

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ

ศรัทธามันศรัทธาของเขา เราก็มีศรัทธาเหมือนกัน เรามีศรัทธาแล้วเราถึงแสวงหา เราแสวงหา เราโดนกิเลสหลอกมามากน้อยขนาดไหน ที่ปฏิบัติมาๆ ถ้ามันถูกต้องชอบธรรมที่ไหน ถ้ามันถูกต้องชอบธรรมขึ้นมามันต้องมีความสุข

เขาบอกว่าปฏิบัติธรรมแล้วมันเคร่งเครียด มันเป็นกิเลส ใจของเราอนนกระดิกทำอยู่ที่นี่ ปฏิบัติธรรม มีความสุขมาก

ชีวิตนี้สูญเปล่า สูญเปล่าเพราะไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันใด

ถ้าเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมามันต้องมีสักจะมีความจริงของมัน เวลาหนักต้องหนัก เวลาเบาต้องเบา

เวลามันหนัก ต้นไม้เวลาโค่นมาแล้วเขาจะเลื่อยไม้ เขาต้องผ่าซีกก่อน เขาต้องให้มีความเรียบง่ายของมัน เขาถึงจะเลื่อยของเขา

ต้นไม้ทั้งต้นโค่นมาแล้ว เราจะสร้างบ้าน สร้างบ้านก็เป็นศิลปะที่เขาทำกันนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสักจะมีความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน สักจะความจริงในหัวใจของตนนะ ศิล สมาธิ ปัญญา ข้อวัตรปฏิบัตินี้สำคัญมาก สำคัญว่าเป็นแก่นของสมมุติ แก่นของโลกเขา เวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาแล้ว สติวินัยคือพระอรหันต์ ไม่มีอาบัติ นี่ไง ที่ว่าสมมุติๆ ยกข้ามหมดนะ

แต่ถ้าไม่เป็นจริงนะ ใสนี้ก็ว่าวันนี้ยกเลิกไว้ ฟุ้งนี้ไปนั่งคอตกแล้ว มันไม่เป็นความจริงไง ถ้าเป็นความจริง เป็นความจริงตั้งแต่ต้น ท่ามกลาง และที่สุด

ถ้าต้นมันจริง จริงอย่างไร

ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ พระกรรมฐาน ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจ ใจที่มันรุ่มร้อน มันดินมันรน ใจนี้ หัวใจนี้เอามันไว้

“บรรลุธรรมๆ มีคุณธรรม”

ธรรมทำอะไรของมึง มันไม่รู้จักกตีกาอะไรเลย เหยียบย่ำทำลายเขาไปหมด แล้วว่าเป็นธรรมๆ เป็นธรรมคือทำความพอใจไง ถ้ากุสะดวง กุพอใจ กุต้องการ ไซ้ ถ้ากิดถ้าขวางของกุนะ ต้องระเบิดทิ้ง ต้องทำลายทิ้ง

ข้อวัตรปฏิบัติของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านวางไว้ ถ้าคนที่ เป็นธรรมๆ นะ มันเคารพ มันบูชาของมัน มันเคารพบูชาของมันเพราะสิ่งนั้นสร้างตัวเราขึ้นมา

เห็นไหม วันนี่วันเด็ก วันเด็กๆ ขึ้นมา ทุกคน คู่ชู! โอบอ้อมอารี แต่ต้องทั้งปีนะ ต้องทั้งปี ไม่ใช่เฉพาะวันเด็กนะ วันนี่โอบอ้อมอารีมันมากเลย พวงนี้ขायยาบ้ำให้มันแล้ว

ถ้าวันเด็กๆ เราช่วยกันป้องกัน อย่าให้สิ่งเสพติด อย่าให้สิ่งที่มีมันชักจูงให้เด็กของเราเสียหายมันเข้ามาใกล้ๆ ในชุมชนของเรา เราดูแลของเราตลอดรอดฝั่งของเราไป

วันเด็ก เด็กมันไร้เดียงสา กฎหมายยังยกเว้นเลย เกียงกันไม่จบนะ ๑๘ ปี หรือ ๑๖ ปี หรือ ๑๒ ปีดี ถึงจะมีผลทางอาญา เกียงกันไม่จบ เกียงกันไม่จบเพราะอะไร เพราะมันเป็นวุฒิภาวะ มันเป็นสภาวะแวดล้อม มันเป็นวัฒนธรรม แต่ละพื้นถิ่นก็แตกต่างกันไป ถ้าแตกต่างกันไป เห็นไหม

สิ่งใดที่มีมันสมบูรณ์เป็นธรรมๆ ขึ้นมา ก็สิ่งนั้นให้ เป็นกฎกติกาของสังคมนั้น ถ้าสังคมนั้น เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาของเรา สิ่งที่เป็นจริงเป็นจังของเราขึ้นมา เราก็มีความเป็นจริง เป็นจังของเราขึ้นมา

ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ผิดชอบชั่วดีสำคัญมาก ศีลเป็นศีล สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา แต่ถูกต้องชอบธรรมหรือไม่

แหม! ฉันอยากจะปฏิบัตินะ นั่งอยู่กลางศาลา ทุกคนหนวกหูหมดเลย ไม่มีความสะดวกสบายเลยนะ ใ้เราจะนั่งปฏิบัติ

เห็นไหม ถูกต้องชอบธรรมมันที่ไหน มันเมื่อไหร่

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่เคยปฏิบัติให้ใครเห็นเลย ยิ่งหลวงตาพระมหาบัวยิ่งบอกเลย เสียลับ เคนจกรรม นั่งสมาธิให้ใครเห็นไม่ได้ ถ้าเคนจกรรม ท่านไปเดินในป่าของท่าน ถ้านั่งสมาธิต้องอยู่ในที่รโหฐานของเรา ไม่มีใครรู้ใครเห็นของเรา

แล้วถ้าความจริงกับตัวเองนี่ไง นั่งสมาธิเดี๋ยวนี้ แล้วนั่งตลอดไป

นั่งสมาธิไว้พวงนี้ ถ้านั่งแล้ว นั่งเสร็จแล้วเลิก

เวลาจริงจังกับตัวเองนะไม่มี ตั้งกติกากับตัวเองไม่ได้ ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา ไม่เป็นประโยชน์ ทำไม่เป็น แต่ดีสอนคนอื่นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ ให้สอนตนเองให้ได้ก่อน อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนนะทำของตนเองได้แล้วตนถึงจะเผยแผ่คนอื่น พรหมจรรย์นี้เพื่อเรา ประพฤติปฏิบัติไ้ เราจริงเราจังของเรา เราจริงเราจังในหัวใจของตน ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเรา ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเราแล้ว เป็นประโยชน์กับเราถึงจะเป็นประโยชน์กับคนอื่น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของชายสิทธิ์ตะไ่ ละจากราชวังมา พระเจ้าพิมพิสารให้กองทัพครั้งหนึ่งเลยนะ ให้กลับไปยึดอำนาจคืน

ไม่ใช่ ออกมาหาโมกขธรรมจริงๆ

ถ้าอย่างนั้น ถ้าสำเร็จแล้วให้กลับมาสอนด้วย

สัญญากันได้เลย

นี่ก็เหมือนกัน ชาวพุทธๆ ไปวัดไปวาขึ้นมา เราไปวัดไปวาขึ้นมา พระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกา เห็นไหม เราก็ทุกข์ เราก็ยาก เราก็อยากจะมีความสุขใน วิหารธรรมๆ ใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ เราอยากจะมีความสุขในชีวิต เราอยากจะมีคุณธรรมในหัวใจของตน เราอยากจะมีวิหารธรรม

คือว่า ถ้าเรามีธรรม เรามีธรรมๆ นะ ใครจะรังแกเราไม่ได้เลย ใครจะมาทำให้หัวใจของเรากระทบกระเทือน เป็นไปไม่ได้เลย ถ้าหัวใจมันมีธรรมจริงๆ

แต่นี้ข้างในก็กลวง ข้างนอกสดใส ข้างในตะตั้งโหน่ง ไร้สาระ พอไร้สาระขึ้นมาแล้วนะ พอถึงเวลาจิตมันต้องการนะ มันลวงโลกแล้ว

ที่เหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ

“เป็นชาวพุทธๆ ต้องทำทาน”

ถ้าทำงานๆ นั่งสมาธิสำคัญที่สุด ทำงานๆ นั่งลง ไม่ต้องเสียอะไรเลย ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกนั้นนะ ตั้งสติให้ดี นั้นนะปฏิบัติบูชาของคัมภีร์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาตัวเองทั้งตัวใส่พานถวายพระพุทธเจ้า มันไม่ได้บุญตรงไหน

การปฏิบัติธรรมประเสริฐที่สุด

ไม่ต้องมาว่าทำงานๆ ทานอะไรของเอ็ง กูจะทานกิเลสของกูออกจากใจกูนี้ไง แล้วเอ็งก็ทำงานของเอ็งด้วย เอากิเลสในใจของเอ็งออกจากใจของเอ็งด้วย

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อไง ทำงานๆ จะไปล้วงไปควักกระเป๋ามาเอาใจ หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกกวณบ้านกวณเมือง พระไม่ควรกวณบ้านกวณเมือง พระไม่ควรกวณใครทั้งสิ้น พระต้องกวณกิเลสในใจของตน กิเลสในใจของตนหมดหรือยัง งานของตัวทำหรือเปล่า หน้าที่ของตนได้ทำหรือไม่

ทำหน้าที่ของตนให้เสร็จก่อนแล้วค่อยไปสอนคนอื่นเขา ถ้าหน้าที่ของตนยังไม่ได้ทำเลย สกปรกโสโครก จะเที่ยวอบรมบ่มเพาะคนอื่นเขา เอาอะไรไปอบรมบ่มเพาะเขา

เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์นะ ท่านให้เอาจริงเอาจังในหัวใจของท่าน ถ้าเอาจริงเอาจังในหัวใจของท่านแล้ว ใจที่มันแลบออกมานั้นแหละมารยาสาไทย

“ฉันมีศรัทธา นะ ต้องบริการฉันเลยแหละ”

ที่บ้านมึงไง บ้านมึงนะ ห้องพระมึงก็มี ที่ไหนก็มีก็ทำที่นั่นก็ได้ แต่ที่ส่วนรวมเขาต้องมีมารยาท เขาควรทำอะไรที่ควรหรือไม่ควร ถึงที่ควรแล้วเอ็งก็ไปทำของเอ็ง

แม้แต่ภาวนา ภาวนาจะมานั่งอวดเขาหรือ ภาวนานั่งอวดเขาเนี่ยมารยาททั้งนั้นนะ นี่กิเลสมันหลอก ฉันเป็นชาวพุทธที่ดีที่สุด เพราะฉันเป็นนักปฏิบัติ ฉันกำลังปฏิบัติบูชาพระพุทธเจ้า สังคมทั้งหมดต้องส่งเสริมฉัน ฉันจะเป็นคนดีที่สุดในพระพุทธศาสนาเลย

มึงอย่าเผลอนะ เผลอมันล้วงกระเป๋ามึงเลยละ

ถ้าเป็นจริงเป็นจัง ทำไม่ต้องไปทำอวดเขา ทำที่ไหนก็ได้ แล้วเวลาทำขึ้นมาถ้ามันเป็นความจริง ทำอวดเขา เพราะกิเลสมันหลอกแล้ว ๒ ชั้น ๓ ชั้น เปลือกนอกก็ แหม! ปฏิบัติธรรม

ไอ้ช่างโน้นะ กูจะวางแผนอย่างไรดีวะ กูจะคิดอย่างไรดีให้เขาเชื่อว่ากูบรรลุธรรม ไอ้ช่างนอก เปลือกนอกกะ แหม! สดใสเชียว ไอ้ช่างในตะตึงโห่งเชียว ยังมีมารยาสาโดยอีกมากมาย มหาศาล นี่ก็เลสทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาเราเป็นชาวพุทธไป บริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา กาลเทศะ ที่ไหนควรและไม่ควร ที่ไหนที่ควรนะ ไม่มีการขัดแย้ง ไม่มีการกีดขวาง ถ้าจะมีการก่อสร้าง มีการทำ ศิลปะวัฒนธรรมในพระพุทธศาสนา ที่ไหนสมควรทำ เชิญ ที่ไหนเป็นที่ที่ประพฤติปฏิบัติ เข้ากับ ธรรมไป โคนไม้ เรือนว่าง เป็นที่ที่ควรจะทำตัดประพฤติปฏิบัติ ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ มันไม่ขาด แคลนสิ่งใดหรอก แค่ข้าวกำป็นหนึ่งก็พอแล้ว

พระอุดงคกรรมฐาน เข้าออกบิณฑบาต ใครใส่ข้าวกำป็นหนึ่ง เพราะเราปฏิบัติมา มัน เป็นข้าวเหนียวไป หนึ่งกำป็น กำป็นหนึ่งก็อยู่ได้ชีวิตหนึ่งแล้ว เข้ามาขอให้มีข้าวสักกำป็นหนึ่งตก ใส่บาตรเท่านั้น อยู่ได้แล้ว

ปัจจัยเครื่องอาศัย ผ่าผ่อนนะ ชักเอาผ้าบังสุกุลไป เขาทิ้งเขาขว้าง โยมที่เขาไม่สนใจเขา โยมทิ้งนั้นนะ เราก็ไปเก็บมาซัก มาเย็บ มาตัด มาย้อมเอาไป จะไปไหนเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ ป่วยก็พุทโธๆ ไป ธรรมโอสถไป

เราเจ็บไข้ได้ป่วยมาลาเรียนนะ อยู่ด้วยกันตายปีละองค์สององค์ พระป่วยทั้งวัดเลย มียา อะไร พุทโธครับ ถ้ามันหนักหนักก็ตายไป ถ้ามันรอดตายก็มาพูดอยู่

ไร้สาระ

ให้มันจริงให้มันจ้งจ้งขึ้นมา มันเป็นวัดเป็นวาขึ้นมา ต้องมีแก่นมีสาร ไม่ใช่แฝงสินค้ำมา ประชาสัมพันธ์ขายสินค้ำกัน ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่แฝงลายนะ นี่วัด ถ้าวัดแล้วมันก็ต้องมีกฎมีกติกายของ มัน ที่ไหนควร ที่ไหนไม่ควร

ที่ควร ที่ไม่ควร เราไปทำมันก็ไม่ควร เราจะไปอวดอ้างว่าเราเป็นนักปฏิบัติ เราเป็นคนที่ เข้มแข็ง

ก็ในป่าไง โคนไม้ของมิ่งนะ ไปสิ มิ่งมาอวดอ้างอะไรกลางสังคมนี้ เขาทำมาหากินกันอยู่ สังคมเขาร่วมเย็นเป็นสุข เอ็งอย่ามากิดมาขวางอะไรเขา ที่มันควรหรือไม่ควรละ แล้วที่มันควร ก็ควรของเราไง เราก็แสวงหาไง

นี่พระป่า พระกรรมฐานไง กรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงานไง หาหัวใจของตนให้พบไง แล้วใจของตนทำสมาธิเป็นหรือเปล่า ปฏิบัติอยู่ ปฏิบัติอยู่นี่ อารมณ์ทั้งนั้นนะ เพราะอารมณ์ แล้วจินตนาการด้วย คนที่ปฏิบัติส่งออกหมดนะ เพราะธรรมชาติของมันก็ส่งออกอยู่แล้ว

วันเด็กๆ เด็กตั้งแต่เล็กแต่น้อยขึ้นมามันก็ไร้เดียงสา มันก็น่ารักน่าชังนั่นแหละ เวลาโตขึ้นมาแล้วมันเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะอะไร เพราะว่ามันมนุษย์เป็นสัตว์สังคม สังคมจะอยู่ได้ไง

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เราไม่เคยพูดเองนะ เราพูดจากพระโอษฐ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มนุษย์โง่ยิ่งกว่าสัตว์

สัตว์มันมีอิสรภาพ มีสิทธิเสรีภาพของมัน มนุษย์อยู่ด้วยกันต้องมีกฎกติกา ต้องมีกฎหมาย กฎหมายเป็นเครื่องร้อยรัดไง สัตว์มันไม่มี

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มนุษย์โง่กว่าสัตว์ แต่เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมไง อยู่ในสังคมแบ่งหน้าที่การทำงานไง ฟังพาทอาศัยกันไง มันเป็นสัตว์ที่ฉลาด ถ้ามันสัตว์ที่ประเสริฐมันอยู่ที่ไหนมันก็อยู่ของมันได้ นี่เวลาพระกรรมฐานๆ

สัตว์ไม่มีโรงพยาบาล สัตว์ไม่มีโรงเรียน สัตว์มันก็ยังอยู่ของมันได้ สัตว์ป่านะ สัตว์ที่มันอยู่ไม่ได้ๆ ก็มนุษย์นี่แหละ ไล่ที่ของมัน แย่งอาหารมัน เอามาทำเป็นอาหาร ฆ่ามัน ถ้ามันจะเป็นภัยก็มนุษย์นี่แหละ แต่ถ้ามันเป็นสัตว์ๆ สัตว์ก็ธรรมชาติของมันไง

เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐๆ ไง สัตว์ประเสริฐ ถ้าเป็นสัตว์ที่มีจิตวิญญาณที่ดีงาม เราจะดูแล เราจะปกป้อง เราจะคุ้มครองเขา

มนุษย์เข้าไปก้าวกาย เข้าไปวิจัย สัตว์นั้นจะสูญพันธุ์ ต้องรักษาสิ่งนั้น มันเป็นเรื่อง
วุ่นวายไปหมดเลย

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ เขตอภัยทาน ที่ไหนมีผ้ากาสาหวัดพัสดุ สัตว์มันรู้เลยว่าที่ปลอดภัย มัน
เข้าไปพึ่งพาอาศัย แต่ไอ้พระที่ไปห่มผ้ากาสาหวัดพัสดุนะ เห็นเสือ เห็นช้าง มันเดินเกือบตาย
ตกใจ ใจตกไปตาตุ่มนู่นนะ ทั้งๆ ที่สัตว์มันมาพึ่งพาอาศัยเขตอภัยทาน ไอ้พวกที่ห่มผ้ากาสา
หวัดพัสดุแท้ๆ มันไม่รู้จักรงชยพระอรหันต์ มันไม่รู้จักรุกกติกากา มันไม่รู้จักรศีล สมาธิ ปัญญา มันไม่
รู้จักรักษาตัวของมันเอง ถ้ารักษาตัวของมันเองเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เห็นไหม

เขตอภัยทาน ให้กิเลสตัดความทะยานอยากในหัวใจของตน สิ้นไปจากหัวใจของตน
พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน วิปัสสนาญาณทำลายอริชชา สังโยชน์ ๑๐ หมดสิ้นไปจากใจของตน
มันมหัศจรรย์ในใจดวงนั้นนะ

นี่ไง “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจเรา
ไม่ได้เลย”

นั่นนะมาร มาร มาร กิเลสมันมาอยู่กับ เอโก ธมฺโม จิตที่เป็นธรรมอันนี้เป็นไปไม่ได้ มัน
เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ เพราะมันมีข้อเท็จจริง มันทำตามความจริงขึ้นมาไง มันไม่ใช่ละเมอ
ละเมอเพ้อพก ที่นี้วัดป่านะ ที่นี้เป็นวัดปฏิบัตินะ มันเหมือนแฉงลอยเลย เหมือนขายสินค้า มัน
ป่าที่ไหนวะ

ถ้ามันเป็นป่าๆ มันต้องเป็นป่าตามความเป็นจริงสิ เป็นป่า แล้วป่ามาจากไหนละ มา
จากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำความเป็นจริงของท่านขึ้นมา แล้วท่านว่าไอ้ลูกศิษย์ลูกหา
มันโง่เขลาเบาปัญญาไง วางกติกาก็ ประชุมสงฆ์ๆ กองทัพธรรมๆ ไร้วัดปฏิบัติให้ทำอย่างนี้ ทำ
อย่างนี้ ทำอย่างนี้

แล้วท่านพูดเอง วัดปฏิบัติคือกุกกติกาคือข้อวัตร คือการกระทำ การกระทำนั้นกระทำ
จากไหน กระทำจากจิต กระทำจากคนสิ่งมีชีวิต กระทำจากพระ กระทำจากผู้มีสติวิহারิกของ
ท่านที่ชื่นชมท่าน เป็นเครื่องอยู่ของใจ เป็นเครื่องอยู่ของใจ

ใจมันร้ายนัก อันตรายนัก ถ้ามีพญามาร มันชักจูงออกนอกเรื่องนอกราวเท่านั้น แล้วปฏิบัตินะ ฉันพระปฏิบัตินะ แล้วมันก็วิ่งตามความชักจูงของกิเลสที่ครอบงำมันส่งออกไปทั้งหมดไง แล้วมันทิ้งหัวใจมันไป มันทิ้งพุทธะของมันไป แล้วทำสมาธิไม่เป็น

ถ้าทำสมาธิเป็น มันจะสังเวช มันจะเกิดธรรมสังเวช เศร้า เศร้าใจว่า กูทิ้งหัวใจกูไปได้อย่างไร กูไม่มีสติปัญญาเท่าทันหัวใจของกูเลย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านวางข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้แล้ว เป็นกรง เป็นกรอบให้รักษาใจของตน ไม่รู้จักแล้วเหยียบย่ำทำลาย ดูถูกดูแคลน

พระปฏิบัติต้องมีธ ๕ คัน ไปไหนต้องมีธนำหน้านำหลัง ไปไหนต้องมีประชาชนชื่นชม
มันบ้าไปแล้ว

ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันมีสติปัญญาของมัน แล้วมันมีละอาย

ฉะนั้น เวลาเขาไปวัดไปวา หลวงตาพระมหาบัวท่านไปเยี่ยมใครท่านไปดูด้วย คุณญาติโยมนี่แหละ ถ้าญาติโยม เออ! นี่พระกรรมฐาน แสดงว่าอาจารย์ใช้ได้ สั่งสอนลูกศิษย์ผู้กาลเทศะควรไม่ควร

ถ้ามันแฉงลอยนะ เฮ้ย! ใ้ฉันมันตลาดนัดนี้หว่า วัดป่าตลาดนัด นัดกันแก้กันไปก็แก้กันมา แล้ว ใ้โฮ! แหม! เป็นที่ศรัทธา จรรโลงพระพุทธศาสนา

ไม่อยากจะพูด มันเศร้าใจ เอวัง